

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Mediatoris fides quæ? Angelorum bonorum confirmationis, & malorum
reprobationis ratio. Prælium factum in cælo quod? Cap. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

An' naturam
vul. era.

& humanae naturae? Quid benevolentius, quam quod Creator rerum
sic se voluit communicare rebus creatis? Et hoc summè necessariū fu-
it humanae naturae, quae per peccatum corruit in infirmitatē, ignoran-
tiam, & malitiā, per quae fuit facta impotens ad virtutem diuinā imi-
tandā, ad veritatem cognoscendā, & ad bonitatē diligendā. Ideo De-
us factus est homo, per quod se reddidit homini imitabilem, cognosci-
bilem & amabilem, vt etiam in forma serui procuraret salutem serui
per summam humilitatem, quae maximè decet Deum, non solum vt
tanta esset humilitas in redemptione, quanta fuit superbia in pra-
uaricatione, scilicet, vt homo velle esse vt Deus; sed etiam, vt se hu-
miliaret vsque ad pœnas innocenter sustinendas, quod quia fieri non
potuit in natura diuina, factum est in natura humana. Non me capio
prae laetitia, quod summa illa maiestas naturam suam, natura carnis
meae & sanguinis subuelat, & me miserū in diuitias gloriae suae non ad
horam, sed in sempiternum includit, & sit frater meus Dominus me-
us. Hæc exinanitio tam dignatiua rapit affectum meum, & istorum
memoria concalescit cor meum, quia *vinus est*, huiusmodi *sermo & effi-
cax, ac penetrabilior omni gladio ancipiti*, medullas cordis mei valenter
pertransiens. Prohē nobis fratres tanta charitas, quam nobis Deus ma-
iestatis exhibuit: tanta humilitas, quam suscepit: tāta benignitas, quae
nobis per humilitatem Christi apparuit: & agamus gratias redempto-
ri & mediatori nostro, per quem nobis innotuit tam bona erga nos vo-
luntas Dei Patris. Tale enim est cor Dei Patris erga nos, quale nobis
exhibuit, qui de corde Patris processit.

Heb. 4.

*Mediatoris fides quae? Angelorum bonorum confirmationis, &
malorum reprobationis ratio. Praelium factum in
caelo quod? Cap. VIIII.*

Meritum
Christi tam
Angelos
quā homi-
nes beati-
ficat.

Quia mibi det te fratrem meum sugentem vbera matris meae? Vt
latius prosequamur de casu Luciferi, & suorum complicū,
sciendum, quod postquam creauit Deus Angelos in liber-
tate naturae, reuelauit eis Deus incarnationem Filij sui, quem
dominatorem vniuersae terrae constituit, & mediatorem fidelissimū
tam Angelorum quā hominū, vt per hæc, si vellent à natura ad glo-
riam per meritum Christi & gratiam ascenderent: & qui nollent, à na-
tura ad pœnam æternam ruerent. Dicitur enim, apud Iob: *Quis demi-
sit lapidem angularem eius, id est, terrae, cum me laudarent astra mari-
na, &*

Iob 38.

na. & iubilarent omnes filij Dei. Quis conclusit istius mare, quando erumpebat quasi de vulua procedens, cum ponerem nubem vestimentum eius? Lapis angularis est Christus, de terrena materia corpus assumens, eodem se dicente apud Matthæum: *Nunquam legistis, Lapidem quem reprobauerunt adificantes, hic factus est in caput anguli?* Quem lapidem Deus Pater dimisit, cum Christum in assumptione carnis mittendum ab initio creaturæ rationis inter Angelos reuelauit. Et dicitur lapis angularis, non solum quia Iudeos & Gentes, sed etiam quia Angelos & homines in vnam communitatem gratiæ & gloriæ (cuius ipse caput est) in simul copulauit. Rex enim est & mediator, tam Angelorum, quam hominū, vtriusq; beatitudinem æternā beneficio promerens incarnationis & passionis. Cuius scilicet incarnationi quidam Angelorum fideliter fauebant, & gratiarum actiones reddebant: qui nimirum in fide Christi ad æternam beatitudinem intrare meruerunt merito dilectionis eius. Et hi vocantur *astra matutina*, quasi manē orientia per claritatem gloriæ: qui Deum laudabant, & interna mentis exultatione iubilabant de incarnatione Christi, de eius sapienti dispositione, in sua gratifica saluatione iugiter collaudantes: Cateri verò superbientes Angeli, circumuentione Luciferi miserabiliter attracti, contempnabant inferiori naturæ subijci: & ideo inuidebant incarnationi Christi, & exaltationi generis humani. Quorum multitudo significatur hic per mare, quia auersi à dulcedine diuina, facti sunt amari ex inuidia. Hinc enim à vulua diuinæ prouidentię per creationem procederent, & à luce diuina se elatione propria auerterent, à Deo veluti sunt nube, id est mentis cecitate, per superbiam propriam excecati. Quos Deus osti-
 js conclusit, quia certis limitibus eorum malitiam sua dispositione coercuit, vt verificetur illud Apostoli: *Fidelis Deus, qui non patietur vos sentari super id quod potestis.* Et ex hac controuersia factum est prelium magnum in celo. Nam electi Angeli sublimiter de Deo sentientes, ad eius gloriam afficiebantur, & pro facultate sibi tradita fideliter nitebantur. Angeli verò mali & superbi, de bonitate suæ naturæ sublimiter sentiebant, & ita ad propriam gloriam afficiebantur, totoq; conatu in contrarium Angelis electis ferebantur, & pugnabant sensu, iudicantes naturam gratiæ præferendam. Pugnabant etiam affectu, quo afficiebantur ad propriam gloriam: Pugnabāt deniq; conatu, quo nitebantur beatorum Angelorum obedientiā subuertere. Ignorabant enim, donec experientia didicerant, quòdin omnibus gratia subli-

Math. 22.
 Psal. 117.

Lapis ang.
 gularis.

Astra ma-
 tutina quæ.

Angeli ma-
 li per mare
 designati.

1. Cor. 10.
 Apoc. 12.
 Prelium
 in celo.

Gratiā
 potiorem
 natura.

mior esset & validior quàm natura. Per naturam enim datur esse creatura, quod in se est: sed per gratiã datur creaturã esse, quod in Deo habet. Vnde nec *valuerunt* resistere gratiã per naturam, nec *inuentus est amplius locus eorum in calo*: sed *proiectus est ille draco magnus, & angeli eius in terram*, ita vt miraretur Isaias, dicens: *Quomodo cecidisti de caelo Lucifer, qui mane oriebaris? qui dicebas in corde tuo: In calum ascendam, super astra caeli exaltabo solum meum, sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis? Ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo?* Puto sanè per Aquilonem reprobandos angelos & homines fuisse designatos, per sedem verò potestatem in illos: quos vtiq; in præsentia Dei quanto vicinior ei, tanto perspicacior cæteris prauides, nullo sapientiã radio coruscantes, nullo spiritus amore feruentes, vultu vacuũ reperisti locũ, & affectasti super illos dominiũ, quos quadam astutia tuã claritate perfunderes, & malitia tuã astutibus inflammares, vt quomodo Altissimus sua sapientiã & bonitate cunctis obedientiã filijs præerat, sic & tu super omnes filios *superbia rex* constitutus, tua eos astuta malitia, & malitiosa astutia regeres, per quod Altissimo similis esses. Et prosequitur Iohannes in Apocalypsi, dicens: *Et ipsi vicerunt eum, scilicet draconẽ, propter sanguinem Agni*: quod dicitur propter meritum passionis Christi. Licet enim redemptor & reconciliator vnus est Christus, ex eo tamen redemptor dicitur, quòd Deo Patri pro peccatis suorũ integrè satisfecit. Reconciliator verò, quia gratiam promeruit etiam ipsis Angelis, quibus non fuit redemptor, quia non peccauerunt: nisi largè redemptio capiatur. Nam eisdem Christi meritis peccatores homines à peccatis sunt dimissi, & Angeli ne peccarent præseruati. Vicerunt igitur Angeli diabolum in sanguine Agni, quia tam beati Angeli, quàm homines electi diabolum vicerunt in sanguine Agni, non proprijs viribus, sed merito Iesu Christi, quod completum est in passione & morte Iesu Christi. Vnde facta victoria, subdit Iohannes ibidem, dicens: *Audui vocẽ magnam in calo, dicentem: Nunc facta est salus, & virtus, & regnũ Dei nostri, & potestas Christi eius.* Vox autem ista est Angelorum, congratulatiũ gloriã Dei, paci Christi, & humanæ saluationi. *Nunc*, inquit, *facta est salus*, scilicet quantum ad declinationem à malo: & *virtus*, quantum ad operationem boni: & *regnum*, quatum ad spiritus libertatem, qua scilicet liberè abique vlla contradictione summo Deo obsecrabant. Hoc enim superbiens angelus ex natura habere volebat, & gratiã cõtemnebat, per quam ratio-

rationali creaturæ Deus gloriam offerebat. Et quantum valuit, electâ illam multitudinem Angelorū, qui se gratos oblatæ gratiæ reddebant, impedire conatus est. Nō enim est verisimile electos Angelos absque probatione tantum accepisse præmium, cum nec homines, qui sunt infirmiores, sine probatione glorificari possint. Sequitur: *Et potestas Christi eius*, quia sicut Christus secundum diuinitatem dominium habet, & potestatem vniuersalis præmij, sic secundum humanitatē, qua suspensus in Crucem meritum acquisiuit, potestatem habet vniuersalis meriti. Nec enim angelica, nec humana merita pondus aliquod æqualitatis iustitiæ possunt habere ad illud infinitum præmium, quod Deus est, nisi merito Iesu Christi fulciantur. Quod sicut rationem meriti habet ratione humanitatis assumptæ & crucis: sic rationē infiniti habet ratione coniunctæ diuinitatis, ac per hoc secundum iustitiæ æqualitatem infinito præmio correspondet infinitum meritum, & infinito merito soluitur infinitum præmium. Potestate igitur huius meriti Christi Angeli electi releuati, gloriā diuinæ fruitionis intrauerunt, & Angeli mali proiecti velut reprobi inuidetes, & chaos æternæ damnationis proiecti sunt: atq; ex tunc præualere coepit meritum Christi per fidem, quæ in ipso erat. Cui humiliter Angeli electi se subiecerunt secundum formam voluntatis Dei. Et si quæritur, Quomodo meritū Christi tunc Angelis valere poterat, cum Christus nōdum meruerat? Breuiter respondeo, quod sic valebat Angelis, sicut hominibus illis, qui ante Christi aduentum crediderunt in aduentu eius, quod Ecclesia sancta fideliter & veraciter confitetur. Vnde dicit Origenes: Tanta vis est mortis Christi, quod ad sanitatem & remedium non solum præsentis & futuri, sed etiam præteritorum sæculorum: & non solum humano huic ordini, sed etiam celestibus Virtutibus sufficiat.

Meritum
passionis
Christi
quomodo
valuerit
Angelis.

De fide Mediatoris tam Angelorum quàm hominum, & de thesauro passionis Christi, qui profuit vtrisque: ac de casu Luciferi, & omnium malorum. Cap. IX.

Quis mihi det te fratrem meū fugentem ubera matris meæ? Deus Pater ab æterno proposuit Filium suum incarnandum, vniuersalem mediatorem inter se & creaturā rationalem, in cuius fide & dilectione omnes saluarentur. Non enim fas est dicere plures esse mediatores, nec rationalem creaturam absque mediatore per gloriam ad Deum accedere posse, cum suppetere non pos-